

● **Elektrohypersensitiviteit: 'Ik ben niet gek! Ik wil ook het liefst een normaal leven, maar dat kan niet'**

● De muren van de woning zijn bekleed met aluminiumfolie. „Verschrikkelijk, het ziet er niet uit”, zegt Anne

Pelupessy. „Maar het helpt, anders word ik doodziek.” foto Frans Nikkels

‘Overgevoeligheid bij 50.000 mensen’

De afgelopen tijd is er, onder leiding van zangeres Marga Bult, veel aandacht geweest voor het creëren van totale 112-bereikbaarheid in Twente. Met name in de grensgebieden is de bereikbaarheid slecht, maar door het plaatsen van nieuwe zendmasten moet dit snel verbeteren.

Volgens Stichting EHS wordt de overgevoeligheid veroorzaakt door apparaten en zendmasten die elektrische velden uitdragen. Omdat deze velden een bepaalde stralingsfrequentie hebben, veroorzaken ze lichamelijke klachten bij mensen die daar gevoelig voor zijn.

Door veel mensen wordt deze ontwikkeling als positief ervaren. Maar voor iemand als Anne Pelupessy is het een verschrikking. Meer masten betekent immers meer straling, en daardoor meer lichamelijke klachten. En Pelupessy is beslist niet de enige die daarmee kampt. Onlangs is er door de actiegroep Stop UMTS een petitie aangeboden in de Tweede Kamer. Met die petitie, die door 1.600 mensen ondertekend is, willen de actievoerders duidelijk maken dat het onverantwoord is om meer zendmasten te plaatsen, omdat de straling daarvan veel mensen ziek maakt. De petitie wordt onder meer ondersteund door de Stichting EHS (Elektrohypersensitiviteit).

In Nederland is 3 procent van de bevolking overgevoelig voor elektromagnetische velden, stelt de belangenvereniging. Dat zijn zo'n 500.000 mensen. Volgens Stichting EHS ligt de sterkte van de elektrische straling ver beneden de normen die internationaal als veilig worden gezien. Deze normen zijn volgens hen dus te hoog. Het probleem van EHS is betrekkelijk nieuw, en ontstaat door de komst van draadloze verbindingen en nieuwe elektronische apparatuur. De belangrijkste boosdoeners zijn DECT-telefoons, mobiele telefoons en wifi-netwerken, maar ook televisies, computers en thermostaten kunnen voor problemen zorgen.

Op de vlucht voor straling

Elektrische straling, mobiele telefoons en draadloze netwerken: Anne Pelupessy wordt er doodziek van.

door Pim Lindeman

In de woonkamer van Anne Pelupessy (61) en haar man Max (67) zijn de wanden bekleed met stralingswerende aluminiumfolie. Er staat geen televisie en er is ook geen computer. Voor de ramen van het huis in het buitengebied van Buurse hangt stralingswerende stof, de buitenmuren zijn aangekleed met gaas. „Verschrikkelijk, het ziet er niet uit”, geeft Anne Pelupessy toe. „Maar het helpt, anders word ik doodziek.”

Tot elf jaar geleden leidden Anne en haar man een gelukkig leven in Apeldoorn. Veel sociale contacten, leuk werk en gezellige vakanties. Tot Anne ineens overgevoelig werd voor elektromagnetische straling, die door de komst

van mobiele telefoons en internet steeds sterker werd. „Ik kreeg onder meer zware zenuwpijnen, hartkloppingen en last van slapeloosheid. Daarom zijn we gevlucht uit de stad, weg uit de ellende.”

Het echtpaar kwam uiteindelijk in Buurse terecht. Dat was een paar jaar geleden nog een 'stralingsarm' gebied. Anne: „Maar nu staat hier ook een zendmast voor mobiele telefonie en begint de ellende opnieuw. Want ondanks het feit dat het door de maatregelen in huis redelijk vol te houden is, heb ik dag en nacht pijn.” Anne en willen Max weg, naar een plek waar geen straling is en Anne gewoon naar buiten kan. Maar waar is die plek? Ze weten het niet.

Pelupessy bezocht verschillende artsen, maar dat had geen ef-

fect. „Niemand kan iets voor me doen. Zeker in het begin dachten ze dat het tussen de oren zat. Maar ik ben niet gek. Ik zat vroeger graag achter de computer en had nergens last van. Bovendien is bewezen dat straling schadelijk kan zijn voor sommige mensen. Nu is het advies: blijf bij straling uit de buurt. Maar dat is praktisch onmogelijk.”

● ● ●
Ik kreeg onder meer zware zenuwpijnen, hartkloppingen en last van slapeloosheid

Anne Pelupessy

Het onbegrip geldt volgens Anne en Max niet alleen voor artsen. Bijna overal wordt getwijfeld aan het verhaal van Anne. En dat doet pijn.

De kinderen van Max en Anne staan wel achter hun ouders. „Maar we komen niet meer bij onze zoon en dochter thuis”, zegt Anne. „Ze wonen allebei nog in Apeldoorn, maar daar kan ik echt niet zijn. Even boodschappen doen is al een enorme belasting, maar toch doe ik het. Ik wil niet zielig zijn, wil gewoon een zo normaal mogelijk leven.”

Het enige vaste uitje dat ze

● ● ●
‘Hoe een huis vinden zonder internet? Vrienden sturen advertenties op via de post’

Max Pelupessy

heeft is een dagelijkse wandeling door het Buurserzand, waar nog altijd weinig straling is.

De problemen van Anne hebben ook effect op haar man Max. Het leven met een vrouw met 'elektrohypersensitiviteit' legt hem veel beperkingen op. Max: „Als ik een keer alleen wegga, maak ik me altijd zorgen over mijn vrouw. En wil ik een spannende voetbalwedstrijd of autorace zien, dan moet ik naar het café of naar vrienden.”

Anne voelt zich er schuldig over. Dit leven verdient haar man niet. Toch blijft hij haar trouw. Zijn vrouw kan er immers ook niets aan doen, zegt Max.

Een oplossing voor het probleem is niet direct voorhanden. De straling van - met name - telefoonmasten wordt voorlopig alleen maar sterker en stralingsvrije zones zijn er niet. Zeker niet sinds er onlangs werd besloten dat overal in Twente bereik moet zijn om 112 te kunnen bellen. „Onbegrijpelijk”, zegt Anne. „Er wordt maar van uitgegaan

dat het allemaal kan. Maar er zijn veel mensen zoals ik. Ons wordt niets gevraagd. Eigenlijk zou de straling bij de voordeur moeten ophouden, maar we hebben geen keus. Laat de overheid haar verantwoordelijkheid nemen en rekening met ons houden.”

Verhuizen naar Duitsland is een optie voor het echtpaar. Daar zijn nog uitgestrekte gebieden met weinig straling. Maar hoe een huis te vinden als je geen internet en mobiele telefoon hebt? Max: „Gelukkig zijn er vrienden die advertenties van makelaars opsturen via de post. Ook kijken onze kinderen voor ons op internet. Maar het is natuurlijk erg moeilijk.”

Ondanks haar benarde situatie wil Anne Pelupessy geen hopeloze indruk wekken. „Ik ben niet gelukkig, maar voel me ook zeker niet zielig. Ik heb een lieve man en kinderen. Er is nog genoeg om voor te leven. Maar ik wil niet meer opgesloten zitten in een kooitje. Ik wil gewoon een plek waar ik rust heb.”

